

Úgy döntöttem, magam mögött hagyom minden bánatom, és gyerekeknek állok. Ezért **beköltöztem a Zseblakba**

egy délutánra. Mondanom sem kell, hogy a felnőttek rögtön kiszúrtak, úgyhogy csak fokozatosan, a bátorságpróbákat kiállva tudtam beférközni a játékbirodalom szívébe, a nagy sárga csúszdához.

Azt, hogy **a csúszda a legjobb** az egészben, Csengétől tudom, aki hatéves, és rendszeresen jár ide játszani a kisöccsével.

Erzsó és **Bogi**, akik azért vannak ott, hogy vigyázzanak mindenkire, most is ott őrködtek a kapunál, ami csak akkor nyílik ki, ha ők azt akarják. Aztán persze rájöttem, hogy egy titkos gombbal irányítják az egészet.

Szülinapom-pom

Tudtomon kívül egy nagyon zsúfolt délutánt választottam, akkora volt a nyüzsgés a játszóházban, mint egy hangyabolyban. A gyerekek csak úgy özönlöttek anyukástól, apukástól, nagymamástól. Aznap két szülinap is zajlott a belső teremben, egymás után jöttek a virágok, ajándékok, torták.

Gondoltam, amíg ilyen sok a dolog, **segítek egy kicsit** a lányoknak, hátha később játszhatok én is. Csakhogy a dolog nem lett kevesebb három óra elteltével sem.

Akik a születésnapra jöttek, azokat **külön listára** kellett felírni, a cipőjüket a pult elé sorakoztatni, hogy ne keveredjenek el, és a kabátjaikat is külön sorba akasztottuk vállfára. Miután az első csapat végzett, gyorsan ki kellett takarítani, és újrarendezni a születésnapos termet, mert a második ünnepelt már meg is érkezett.

Volt pörgés rendesen,

meg is ijedtem, hogy ez végig ilyen lesz. Akik nem ünnepelni, csak játszani jöttek, azoknak a nevét be kellett vezetni a számítógépes programba, elindítani az idejüket, kinyomtatni az erről szóló papírt, távozáskor pedig ismét nyomtatni a papírt, számolni az árat, kezelni a kasszát, kiadni a kabátot, a gyereket, stb.

Ha anyuka elment közben vásárolni, akkor elkértük a telefonszámát, hogy szólhassunk, ha baj

van, mert például Ádámka visszafele mászott a csúszdán és kitörött a tizenharmadik tejfoga.

Egyébként ez volt a leggyakrabban elhangzó figyelmeztetés: **Nem szabad a csúszdán visszafele mászni!**

Ezt kb.

minden tizedik percben elkiabálják a felügyelő lányok, mert minden tizedik percben megpróbálkozik valaki a mutatvánnyal.

Nem tudom, hogy azért-e, mert ha lefele csúszni jó buli volt, akkor visszafele is annak kell lennie, vagy mert a gyerekek így akarnak gyorsabban visszajutni a csúszda tetejére repetáért.

Ezt a délutánt szerencsére mindenki megúsza komolyabb sérülés nélkül, bár volt egy-két pillanat, amikor nem tudtam eldönteni, hogy miből születtek a gyereksikolyok **örömből** vagy inkább

fájdalomból

. A gyakorlott felnőttfülek persze tudták, ez csak játék. Őszinte sírás csak akkor volt, amikor nagymami haza akarta vinni a tomboló unokáját.

Csak még öt másodpercet, légydzi!

- könyörgött a világ legbánatosabb szemű kislánya. Nagyi pedig hagyta, hogy játsszon még legalább egy félórát, de még így is bömbölve tudtak csak hazamenni szegények.

A lányok mesélték, hogy szinte mindenkit biztatással lehet csak elrángatni a játszóházból, és hogy a gyermeki őszinteség ilyen esetekben is zavarba ejtő tud lenni. Például annak az anyukának, aki hazafele terelte volna a családot:

-Gyere ki, mert megyünk, kicsim!

Mire a csemetéje további programot javasolt:

-Megyünk, megyünk. A kocsmába!

Az emlékezetes párbeszédetek közé tartozik az is, amikor Erzsó rájött, hogy a testvéri szeretet nagyon sajátosan értelmezhető. Két verekedő gyereket próbált jobb belátásra bírni, és rászólt az egyikre, hogy ne verekedjen. Erre a kisember felmentő magyarázata: „De hát ő a testvérem!”

Decibel

Amikor a születésnaposok is befejezték a tortaevést, és kiözönlöttek a játékok közé, olyan szintre emelkedett a hangzavar, hogy arra gondoltam, kár volt eddig halogatni a jelnyelv megtanulását, mert most hasznát vehetném.

A lányokkal és Szaszával konzultálva arra jutottunk, hogy valószínűleg **minden gyerekbe be van építve egy erősítő**, ami az évek múlásával elszorvad, csak néhány embernél marad meg felnőttkorára is, belőlük lesznek az operaénekesek vagy a hangos fociszurkolók.

Játék közben a csemeték annyi időre álltak csak meg, amíg megittak egy fél pohár vizet. De azt

sokszor. Egy-kettőre kiürült az öltires palack, és mehettem poharakat mosni. Aztán a játékokat összeszedni Bogival, ami egyébként **külön tudományág**. Más-más dobozba és polcra járnak a fajtátekok, a kisebb építőkockák, a nagyobb építőkockák, az autók, az autópálya, van persze vegyes kategória, és olyan, amit nem is kell dobozba rakni. Bonyolult volt na.

Megjelent a kék bálna

Estefelé kicsit csillapodni látszott a hangulat, már többen rajzoltak, mint szaladtak, így megpihenhettem én is a törpeasztalok mellett, és vártam, hogy **Bence rajzolja meg a hajót**, amit egész délután ígéretett (mint egy igazi pasi). A nővére közben kék bálnát rajzolt, szerencsére az ártatlan fajtából.

Amikor mindenki hazament, mondták a lányok, hogy nincs még vége, ki kell porszívózni, a szemetet levinni, a kasszát lezárni. **A felnőttek ilyeneket csinálnak a nap végén.**

Mondtam, hogy jó, csinálják, én csúszdázok egyet.